Ινστιτούτο Αμυντικών Αναλύσεων

ΕΚΤΑΚΤΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Τεύχος 27

Αθήνα, 6 Δεκεμβρίου 2004

ΓΕΩΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΟΥΚΡΑΝΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ /ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ, ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Βαλτετσίου 17, 106-80 Αθήνα, τηλ: 210-3632971, email: institut@otenet.gr

Επιστημονικός Υπεύθυνος:
***Καθηγητής* Ι.Θ. Μάζης**, Πρόεδρος του Επιστημονικού Συμβουλίου του Ι.Α.Α. [Επιστημονικός Υπεύθυνος]

Συντάκτης:
***Δρ.* Η. Ηλιόπουλος**, Ερευνητής Ι.Α.Α, Συντονιστής Τομέα Γεωστρατηγικών και Αμυντικοπολιτικών Αναλύσεων ΗΠΑ – Ευρώπης – Ρωσσίας – Ευρασίας

ΓΕΩΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΟΥΚΡΑΝΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ / ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ, ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΕ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Οφείλει εξ αρχής και με απόλυτη σαφήνεια να υπογραμμισθεί η **βαρύτατη σημασία** την οποία έχει η σοβούσα κρίσις των σχέσεων Δύσεως – Ρωσσίας για την **Ευρωπαϊκή και Διεθνή Ασφάλεια**. Η κρίση λόγω του Ζητήματος της Ουκρανίας είναι, δυνητικώς, **πολύ σοβαρότερη** από την κρίση της δεκαετίας του '90 περί το Γιουγκοσλαβικό Ζήτημα, και θα ήταν **ασύγγνωστον σφάλμα** ιστορικών διαστάσεων εάν οι ιθύνοντες ένθεν και ένθεν του Ατλαντικού **υποτιμήσουν** το εύρος και το ποιόν των επιπτώσεών της.*

Για την οικονομία του χώρου, κυρίως όμως του **χρόνου των αποδεκτών** του παρόντος σημειώματος, δεν θα αναλωθούμε εδώ στην απόδειξη των **αυτονοήτων:**

- *Ότι δηλαδή τα διαδραματιζόμενα στην Ουκρανία **ουδεμία σχέση έχουν** με τα κρατούντα απλουστευτικά και, μανιχαϊστικά στερεότυπα των ιδεολογικών μηχανισμών ορισμένων Δυτικών Δυνάμεων* – και ότι, κατά συνέπειαν, η κυρίαρχη (καίτοι όχι απολύτως αποκλειστική) στα δυτικά ΜΜΕ ανάγνωση, που θέλει π.χ. την «δημοκρατική» μερίδα άλφα να αντιμάχεται την «αντιδημοκρατική/αυταρχική» μερίδα βήτα, είναι επί της ουσίας **ολοσχερώς αβάσιμη** αλλά και **θέτει σε δοκιμασία τις ανοχές** κάθε σοβαρού αναλυτού της Διεθνούς Πολιτικής (ευτυχώς, τεκμηριωμένος αντίλογος κατατίθεται από μία αξιοσημείωτη μειονότητα σοβαρών ανταποκριτών και αναλυτών του αγγλοσαξονικού Τύπου – όρα λίαν δειγματοληπτικώς την αρθρογραφία των **John Laughland** στην περιοδική επιθεώρηση «**Spectator**» και **Jonathan Steele** στην ημερησία «**The Guardian**»).

- *Ότι ευρίσκονται εν πλήρη εξελίξει **ευρείας εκτάσεως Ψυχολογικές Επιχειρήσεις ξένων Υπηρεσιών, ανάλογες – με εκπλήσσουσα μάλιστα ομοιότητα και ως προς τους επιδιωκουμένους σκοπούς και ως προς τα χρησιμοποιούμενα μέσα Ψυχολογικού Πολέμου – με τις πανομοιότυπες επιχειρήσεις που έλαβαν χώρα την τελευταία τετραετία στο Βελιγράδι, την Τυφλίδα και αλλαχού** (για να μην επεκταθούμε σε αντίστοιχες επιχειρήσεις σε ολόκληρο τον χώρο της **πρώην Γιουγκοσλαβίας**, κατά την δεκαετία του '90, στα γεγονότα της **Ρουμανίας** του 1989 ή της **Πολωνίας** του 1980). Λίαν ενδεικτικώς αναφέρουμε:*

    *i) την εξαιρετική ανάλυση του **Jonathan Steele** («**The Guardian**», 26/11/04), υπό τον εύγλωττο τίτλο «**Το μεταμοντέρνο πραξικόπημα της Ουκρανίας**» ("Ukraine's postmodern coup d'état"), όπου επισημαίνεται: «**Η παρέμβαση σε ξένες εκλογές, υπό το πρόσχημα του αμερολήπτου***

ενδιαφέροντος για την βοήθεια της κοινωνίας των πολιτών, έχει καταστεί η διαδικασία του μεταμοντέρνου πραξικοπήματος – μία εκδοχή των καθοδηγουμένων από την CIA εξεγέρσεων στις χώρες του Τρίτου Κόσμου προσαρμοσμένη τώρα στις μετασοβιετικές συνθήκες.»

ii) *ιδιαιτέρως δε για τον ρόλο των διαφόρων* ***ινστιτούτων «ανοικτής κοινωνίας», «εξαγωγής δημοκρατίας»*** *κ.ο.κ. καθώς και των* ***διαβρωμένων «μη κυβερνητικών» οργανώσεων (NGO's)*** *του* **George Soros** *και την λειτουργία τους ως «μετωπικών» οργανώσεων των ποικίλων Υπηρεσιών όρα την εμπεριστατωμένη ανάλυση του* ***S. Trifkovic****, «****The Facts on the Ukrainian Melodrama****», στην συντηρητική αμερικανική επιθεώρηση «****Chronicles****», 24/11/04.*[1]

- *Ότι οι προαναφερθείσες επιχειρήσεις αποσκοπούν – και αυτές – στην* ***αναδιανομή ισχύος και επιρροής*** *στον γεωπολιτικώς, γεωστρατηγικώς, γεωοικονομικώς και γεωπολιτισμικώς κρίσιμο χώρο της μετασοβιετικής μείζονος* ***Μεσευρώπης / "Mitteleuropa" (Πολωνία – Ουκρανία – Λευκορωσσία – Βαλτική)****,* ***μήλον της έριδος*** *εντός του οποίου είναι,* ***διαχρονικώς και ασχέτως ιδεολογικών νομιμοποιήσεων και πολιτικών συστημάτων****, η* ***Ουκρανία.***

Ορμώμενοι, λοιπόν, από την αυτονόητη παραδοχή ότι τα ανωτέρω είναι ασφαλώς γνωστά στους αρμοδίους, προβαίνουμε στις εξής επισημάνσεις:

- **Από γεωπολιτικής/ γεωστρατηγικής/ γεωοικονομικής και γεωπολιτισμικής απόψεως**, τα διαδραματιζόμενα στην **μείζονα Μεσευρώπη** (Πολωνία – Ουκρανία – Λευκορωσσία - Βαλτική) **συναρτώνται άμεσα** τόσο προς τις εξελίξεις που ήδη επισυνέβησαν, αλλά και προς εκείνες που πρόκειται να επισυμβούν, στην **ΝΑ. Ευρώπη** (περιοχή της πρώην Γιουγκοσλαβίας) όσο και προς τις εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή **Καυκάσου και Κεντρικής Ασίας**.

- Το **γεωπολιτικό τρίγωνο** που ορίζεται με τις κορυφές i) **ΝΑ. Ευρώπη** (Αλβανία, Σερβία - Μαυροβούνιο, Βοσνία, Κοσσυφοπέδιο, Σκόπια, Ελλάς, Βουλγαρία, Ρουμανία), ii) **Καύκασο / Υπερκαυκασία** και iii) (ως κορυφή) **Μεσευρώπη (Ουκρανία)** προσδιορίζει και το θέατρο εντός του οποίου διεξάγεται αδυσώπητος, από της επομένης της καταρρεύσεως της πάλαι ποτέ ΕΣΣΔ:

  α) **ο ανταγωνισμός ισχύος και επιρροής των Δυνάμεων για την κάλυψη του κενού ισχύος που προέκυψε μετά την εξαφάνιση του ενός εκ των δύο Πόλων Διεθνούς Ισχύος του προηγουμένου (διπολικού) διεθνούς συστήματος (όρα ΥΥ/ Ι.Α.Α., υπ' αριθμ. 19)**

[1] Εκτενής παρουσίαση και ανάλυση των ενδοσυστημικών αιτίων και παραμέτρων της κρίσεως παρατίθεται σε ΥΥ που ακολουθεί.

β) <u>ο «Πόλεμος των Αγωγών»,</u> για τον έλεγχο των Ενεργειακών Οδών του 21ου αι. (όρα ΥΥ/Ι.Α.Α., υπ' αριθμ. 17)

- **<u>Την μείζονα σημασία της Ουκρανίας</u>** (όπως άλλωστε και της **Βαλκανικής** και του **Καυκάσου**) **<u>ως κρίσιμης γεωπολιτικής περιοχής για τον έλεγχο του Ευρασιατικού Χώρου</u>** εξαίρουν, διαχρονικά, οι Δυτικοί αναλυτές (Γερμανοί και Αγγλοσάξονες).

- **<u>Ως ιδιαιτέρως κρίσιμο για το μέλλον των σχέσεων ΕΕ-Ρωσσίας, ΗΠΑ- Ρωσσίας, αλλά και για την ίδια την Διεθνή Ασφάλεια</u>, οφείλει να διερευνηθεί και αξιολογηθεί το ενδεχόμενο να έχουν <u>υιοθετήσει</u> και να <u>εφαρμόζουν</u> οι ιθύνοντες της πολιτικής της Παγκοσμίου Ναυτικής Δυνάμεως (ΗΠΑ) την γεωστρατηγική σχεδίαση του τ. Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας <u>Zbigniew Brzezinski</u> (ο οποίος σημειωτέον φέρεται να κατευθύνει, ως Μέντωρ, την υπό εξέλιξιν ψυχολογική επιχείρηση, από κοινού με τους <u>Henry Kissinger, Dan Fried, George Soros</u> και το εν γένει κατεστημένο των λεγομένων «ρωσοφοβικών» προσωπικοτήτων, κυρίως του Δημοκρατικού Κόμματος) .**

- Η τελευταία αποτελεί, εν πολλοίς, μία «επικαιροποιημένη» επανέκδοση της κλασσικής Γερμανικής Γεωστρατηγικής περί Μεσευρώπης, όπως είχε εκτεθεί ήδη το **1914**, ενώπιον της Γερμανικής Βουλής, από τον τότε Καγκελλάριο κατά την ανάγνωση των **Πολεμικών Αντικειμενικών Σκοπών** έναντι της **Ρωσσίας** και η οποία προέβλεπε τον **διαμελισμό** της (Τσαρικής τότε) Ρωσσίας σε τέσσερα τουλάχιστον τμήματα:

  α) **Ουκρανία**, η απόσπαση της οποίας εθεωρείτο conditio sine qua non.
  β) **Μουσουλμανικές Περιοχές του Καυκάσου**.
  γ) **Σιβηρία.**
  δ) **Εναπομείνασα Ρωσσία**.
  (Στα ανωτέρω θα μπορούσαν να προστεθούν και οι **Βαλτικές Χώρες**, οι οποίες, ούτως ή άλλως, εθεωρούντο ως ανήκουσες στην γεωπολιτική και γεωπολιτισμική ζώνη επιρροής της φραγκονοτευτονικής Δύσεως και όχι της ρωσοβυζαντινής Ανατολής).

- Ήταν, βεβαίως, εγνωσμένη η **επιρροή** που ασκούσε και ασκεί ο προαναφερθείς **Brzezinski** στο λεγόμενο **κατεστημένο των φιλελευθέρων** (**liberal establishment**) εντός της αμερικανικής και εν γένει δυτικής «**security community**». Οι **Δημοκρατικοί** φημίζονται ως «**γενετικώς αντι-Ρώσοι**». *Εάν*, ωστόσο, *και* η σημερινή Κυβέρνηση των **Ρεπουμπλικανών** (**G. W. Bush**) έχει ενστερνισθεί την πολιτική του, τότε προμηνύονται **εξαιρετικά δυσοίωνες εξελίξεις.**

- **<u>Για την Ρωσσία, η ενδεχόμενη απώλεια της ειδικής σχέσεώς της με την Ουκρανία</u> (δια της αλώσεως της τελευταίας, κατά το προηγούμενο της Σερβίας, και της εν συνεχεία εντάξεώς της στο**

ΝΑΤΟ) θα αποτελέσει <u>δεινή ήττα</u>, απείρως βαρύτερη από την απώλεια των χωρών της Δυτικής Μεσευρώπης (Τσεχία, Ουγγαρία) ή της ΝΑ. Ευρώπης (Βουλγαρία, Σερβία).

- **<u>Ενδεχόμενη επέκταση του ΝΑΤΟ προς την Ουκρανία</u> θα σημάνει πλέον την οριστική (και ασφυκτική) <u>περικύκλωση της Ρωσσίας</u> από ένα <u>στρατιωτικό συνασπισμό κρατών</u> που καθηγεμονεύεται από την Παγκόσμιο Δύναμη, δρα <u>αναθεωρητικώς</u> στο διεθνές σύστημα και επανειλημμένως έχει δώσει απτά δείγματα <u>αθετήσεως</u> συγκεκριμένου τύπου υποσχέσεων και διακηρύξεών του.** Στις Δυτικές πρωτεύουσες φαίνεται να υποτιμάται **η διάχυτη καχυποψία της Μόσχας περί των αληθών προθέσεων της Ουάσιγκτον**, η οποία έχει ενταθεί τόσον από την **<u>επέκταση του ΝΑΤΟ προς Ανατολάς</u>**, ακόμη και πέραν των χωρών της παραδοσιακά **Δυτικής «Mitteleuropa»** (Ουγγαρία, Τσεχία, Πολωνία), όσον και από την σημασία την οποία αποδίδουν οι Ρώσσοι (αλλά και οι Κινέζοι, Ινδοί και Ισραηλινοί ακόμη) ιθύνοντες και αναλυτές στο επικίνδυνο διεθνοπολιτικό **προηγούμενο** της στρατιωτικής επεμβάσεως κατά της Ο.Δ. της Γιουγκοσλαβίας (24/3/1999). Συναφώς, ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου των Γερμανικών Ενόπλων Δυνάμεων **August Pradetto** σημείωνε:

  «***Η επέμβαση στρατιωτικών δυνάμεων του ΝΑΤΟ στο Κοσσυφοπέδιον, χωρίς νομιμοποίηση από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και επί τη βάσει μιας εντολής την οποίαν το ίδιο το ΝΑΤΟ δίδει στον εαυτόν του***, *εκτιμώντας μία κατάσταση ως απειλούσα την ασφάλεια και χρήζουσα στρατιωτικών μέτρων,* ***θεωρείται προηγούμενον για ενδεχόμενες μελλοντικές επεμβάσεις στον άμεσο προθάλαμο της Ρωσσίας (...)»***

- **<u>Εξ αντικειμένου, η άλωσις της Ουκρανίας θα ερμηνευθεί από ρωσσικής πλευράς ως προπαρασκευή μιας νέας επικοινωνιακής, ψυχολογικής, πολιτικοδιπλωματικής και, γιατί όχι, εν τέλει ίσως και θερμής επιθέσεως – αυτήν την φορά εναντίον της ιδίας της κυρίως Ρωσσίας.</u>**

- **Είναι αυτονόητον ότι η <u>Μόσχα δεν θα αποδεχθεί αυτήν την εξέλιξη</u>, δεδομένου μάλιστα ότι η μετασοβιετική Ρωσσία, <u>ακριβώς εξ αιτίας της απώλειας του status της ως Παγκοσμίου Δυνάμεως, έχει έντονο – και εύλογο – ενδιαφέρον στην διασφάλιση του status της ως Περιφερειακής Δυνάμεως στην περιοχή που η ίδια αποκαλεί «Εγγύς Εξωτερικό (Near Abroad)».</u>** Τούτο ισχύει **πολλώ μάλλον για την Ουκρανία**, χώρα συνδεομένη με ισχυρούς δεσμούς (ιστορικούς, πολιτισμικούς, εθνολογικούς, θρησκευτικούς, οικονομικούς και αμυντικοπολιτικούς) με την Ρωσσία. Άλλωστε, όποιος σοβαρός πολιτικός άνδρας και αν ευρίσκετο στην θέση του, δεν θα μπορούσε παρά να δει την εξέλιξη αυτή ως προμήνυμα τελικής εφόδου και να πράξει αναλόγως. Έτσι, *τηρουμένων των αναλογιών*, **από απόψεως**

πολιτικών συμβολισμών, η προέλασις της Ηγεμονικής Παγκοσμίου Δυνάμεως προς **το Κίεβον** θα αποτελέσει ενέργεια ανάλογη με την προέλαση της τότε Ηγεμονικής Ηπειρωτικής Δυνάμεως προς **την Πράγα**, το 1939: **Θα είναι το αμετάκλητο «τέλος των ψευδαισθήσεων» για τους ιθύνοντες του Κρεμλίνου, ότι είναι εφικτή η συνεννόηση με τις ΗΠΑ στο μεταδιπολικό περιβάλλον – και, συνεπώς, η επίσημη μετάβαση σε μία νέα εποχή ψυχροπολεμικής αντιπαραθέσεως.**

- **Επομένως**, και επί τη βάσει των ανωτέρω εκτεθέντων δεδομένων και συλλογισμών, οι ιθύνοντες της Πολιτικής Ασφαλείας και της Εξωτερικής Πολιτικής των κρατών-μελών της **Ευρωπαϊκής Ενώσεως** οφείλουν να κινηθούν εφεξής με σκοπό:

- **την αποφυγή ενεργειών ή δηλώσεων που θα μπορούσαν να επιδεινώσουν το ήδη βεβαρημένο, λόγω ατυχών χειρισμών της Ολλανδικής Προεδρίας της ΕΕ και του κ. Solana, κλίμα στις σχέσεις με την Ρωσσική Ομοσπονδία**,

- **τον τερματισμό της αναμείξεως ορισμένων παραγόντων της ΕΕ στα εσωτερικά της Ουκρανίας και την διάλυση των κρατουσών εντυπώσεων ότι οι εξελισσόμενες Ψυχολογικές Επιχειρήσεις ξένων κέντρων στην Ουκρανία υποστηρίζονται και από ευρωπαϊκής πλευράς,**

- **την αποτροπή περαιτέρω γεωπολιτικής συρρικνώσεως της μετασοβιετικής Ρωσσίας αλλά και αποσταθεροποιήσεως του υφισταμένου πολιτικού της συστήματος, του οποίου μόνος αξιόπιστος εκφραστής και εγγυητής είναι σήμερα, εξ αντικειμένου, ο Πρόεδρος Putin,**

- **την σύντονη και επίμονη προσπάθεια ασκήσεως επιρροής στους πέραν του Ατλαντικού εταίρους προς την προαναφερθείσα κατεύθυνση της αποκλιμακώσεως της κρίσεως και της στρατηγικής συνεννοήσεως με την Ρωσσία, σε συνεργασία και με (υπαρκτές) ανάλογες ρεαλιστικές φωνές στις ΗΠΑ,**

- **την σαφή διατύπωση της θέσεως ότι η ΕΕ δεν τοποθετείται θετικώς έναντι της πιθανότητος προωθήσεως της εντάξεως της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, καθώς και ότι, στην περίπτωση που αυτό συμβεί, τότε εκείνα εκ των κρατών-μελών της ΕΕ τα οποία τυγχάνουν και μέλη του ΝΑΤΟ δεν θα υποστηρίξουν ανάλογη ουκρανική υποψηφιότητα,**

- **την διαμόρφωση όρων πραγματικής και πολυεπίπεδης στρατηγικής συμπράξεως μεταξύ Ευρώπης, ΗΠΑ και Ρωσσίας, με απώτερο στρατηγικό σκοπό την οικοδόμηση ενός πολυπολικού και εξισορροπημένου διεθνούς συστήματος και την από κοινού αντιμετώπιση των νέου τύπου απειλών για την Διεθνή Ασφάλεια.**

Προς επίτευξιν αυτών των σκοπών, οι ιθύνοντες της ΕΕ (όπως, βεβαίως, και εκείνοι των ΗΠΑ) οφείλουν να επιδείξουν **πολιτικό ρεαλισμό**, **στρατηγική διάνοια**, **διορατικότητα και θάρρος** – και να μην υποκύψουν σε ιδεολογηματικές και δογματικές προσεγγίσεις, παρωχημένα στερεότυπα, ανιστόρητες υπεραπλουστεύσεις και δημαγωγικά συνθήματα. Άρα, απαιτείται να έχουν κατά νουν ότι:

- **Όπως κάθε υπολογίσιμος γεωπολιτικός δρων , έτσι και η Ρωσσική Ομοσπονδία νομιμοποιείται να μην αποδεχθεί ή να μην συναινέσει στην <u>γεωπολιτική, γεωπολιτισμική και ενεργειακή της συρρίκνωση</u>, την <u>στρατηγική και στρατιωτική της περικύκλωση</u> και την <u>διεθνοπολιτική της «Φινλανδοποίηση».</u>**

- **<u>Ως προς την Ουκρανία</u>, η επιλογή των καταλλήλων πολιτικών (ανδρών και προγραμμάτων) <u>επαφίεται στον λαό της</u>, την βούληση του οποίου <u>δεν δικαιούνται</u> να διερμηνεύουν αυτοκλήτως οι, γνωστής ή άγνωστης προελεύσεως και χρηματοδοτήσεως, μετωπικές οργανώσεις και ινστιτούτα του εξωτερικού.**

- **Μοιραίες επιπτώσεις στην Ευρωπαϊκή και Διεθνή Ασφάλεια** θα προκύψουν εάν οι υπεύθυνοι πολιτικοί ηγέτες και διαμορφωτές πολιτικής του Ευρω-Ατλαντικού Κόσμου παραγνωρίσουν ή υποτιμήσουν το γεγονός ότι:
  Παρ' όλες τις υφιστάμενες - και διόλου αμελητέες - αδυναμίες (σε οικονομικούς πόρους, οργάνωση και προσωπικό), **η Ρωσσία, διακατεχόμενη μάλιστα από το <u>«Σύνδρομον της Βαϊμάρης»,</u> δεν μπορεί παρά να πράξει όπως κάθε άλλος γεωπολιτικός δρων – με μνήμη μάλιστα και συνείδηση Μεγάλης Δυνάμεως – ο οποίος θεωρεί ότι αντιμετωπίζει, διαρκώς, τον εμπαιγμό αλλά και τον ορατό κίνδυνο γεωπολιτικής συρρικνώσεως και στρατιωτικής περικυκλώσεως** – πολλώ δε μάλλον όταν **η επαπειλούμενη άλωση της Ουκρανίας και η ένταξή της στο ΝΑΤΟ σημαίνει:**
- ***<u>τον εξοβελισμό της Ρωσσίας από την Κριμαία</u>***
- ***<u>το τέλος του Στόλου της Μαύρης Θαλάσσης</u>***
- ***<u>την απώλεια πάσης προοπτικής οικοδομήσεως Ναυτικής Δυνάμεως για την Ευρασιατική Δύναμη</u> και, άρα,***
- ***<u>την καταναγκαστική επάνοδό της στην γεωπολιτική και διεθνοπολιτική της θέση προ της εποχής του Μ. Πέτρου</u>***
- ***<u>το προμήνυμα της τελικής της παρακμής ως διεθνώς ισχυρού εθνο-κρατικού δρώντος.</u>***

- **<u>Ιδίως οι ιθύνουσες ελίτ της Ευρωπαϊκής Ενώσεως οφείλουν να σταθμίσουν με εξαιρετική περίσκεψη τις συνέπειες των λόγων και ενεργειών τους</u>.** Η μέχρι τούδε στάση της **<u>Ολλανδικής Προεδρίας</u>** υπήρξε, δυστυχώς, **<u>αντιπαραγωγική αλλά και αμφιλεγομένη αναφορικά με την απαίτηση εξυπηρετήσεως του πραγματικού συμφέροντος της Ευρώπης.</u>**

- Και τούτο για τον εξής λόγο: Εάν μπορεί, ίσως, να **κατανοηθεί** το ότι **μέρος** των **Αμερικανών** παραγωγών πολιτικής είναι δυνατόν να επιδιώκει την γεωπολιτική συρρίκνωση της μετασοβιετικής Ρωσσίας – **στα πλαίσια μιας αμφιλεγόμενης (και εντός των ΗΠΑ) Στρατηγικής Προληπτικής Ανασχέσεως των δυνητικών ανταγωνιστών της Παγκοσμίου Ηγεμονίας των ΗΠΑ** (Στρατηγική Brzezinski) –, **απολύτως ακατάληπτο είναι, αντιθέτως, το γιατί η Ευρώπη σύρεται στην πολιτική αυτή**. Η περαιτέρω **εμπλοκή** της ΕΕ στην Ουκρανία θα επιφέρει όχι απλώς **ψύχρανση των σχέσεων της Ενώσεως με την Μόσχα**, αλλά **θα ακυρώσει ολοσχερώς την δυνατότητα στρατηγικής συμπράξεως της Ε.Ε. με την μετασοβιετική Ρωσσία.**

- **Η σύμπραξη αυτή, όμως, αποτελεί τον απαράβατο όρο διεθνοπολιτικής χειραφετήσεως της Ευρώπης από τις ΗΠΑ και αναδείξεώς της σε αληθινή Στρατηγική Δύναμη στο παγκόσμιο περιβάλλον. Γι' αυτό και δύναται να λεχθεί ότι ενέχει στοιχεία αυτοκαταστρεπτικά, σε τελική ανάλυση, η πολιτική ορισμένων κύκλων της ΕΕ έναντι του Ουκρανικού Ζητήματος.**

- **Τέλος, η Ελλάς**, της οποίας μεγάλου αναστήματος πολιτικοί ηγέτες επέδειξαν άλλοτε την διάνοια, την οξυδέρκεια και το θάρρος να επανεύρουν το νήμα των ιστορικών δεσμών με την Ρωσσία, **μεσούντος μάλιστα του Ψυχρού Πολέμου, οφείλει σήμερα να πρωτοστατήσει στην ουσιαστική και όχι ονομαστική, άρα ισότιμη, ενσωμάτωση της μετακομμουνιστικής Ρωσσίας σε μία ενιαία Ευρωπαϊκή Αρχιτεκτονική Ασφαλείας. Και να επισημάνει στους εταίρους της εντός της ΕΕ και του ΝΑΤΟ τις βαρύτατες επιπτώσεις που μπορούν να έχουν ορισμένες αψυχολόγητες ενέργειες υπαγορευόμενες από ιδεολογηματικές, μη ρεαλιστικές προσεγγίσεις, ή από μία ευκόλως χειραγωγούμενη Κοινή Γνώμη.**

- **Άλλωστε, έχει θεμιτό εθνικό συμφέρον η Ελλάς να δράσει κατά τον ως άνω τρόπο: Άπαντες γνωρίζουν – και οι διατελέσαντες κατά καιρούς πολιτικοί ιθύνοντες το έχουν βιώσει κατά τρόπον οδυνηρό – ότι σε κρίσιμα εθνικά ζητήματα του μείζονος Ελληνισμού (Ελλάδος και Κύπρου), η στάση της Ρωσσίας υπήρξε συχνέστατα σαφώς ευνοϊκότερη έναντι ημών από εκείνη ορισμένων κατ' όνομα «εταίρων και συμμάχων».**

Επί τη ευκαιρία δε της επισκέψεως του Πρωθυπουργού στην Μόσχα, δόκιμη θα ήταν μια θερμή δήλωση συμπαραστάσεως προς τον αγώνα της Ρωσσίας κατά της Διεθνούς Τρομοκρατίας, συνοδευομένη και από μία συμβολική χειρονομία (π.χ. κατάθεση στεφάνου στο Μετρό της Μόσχας που επλήγη από βομβιστική επίθεση, ή στο Θέατρο, ή εξαγγελία χορηγήσεως υποτροφιών του Ελληνικού Κράτους σε μαθητές του 1ου Γυμνασίου του Beslan).

Οι υποστηριζόμενες θέσεις στο παρόν κείμενο εκφράζουν και δεσμεύουν μόνον, και αποκλειστικώς, τους συγγραφείς.

Χάρτης 1

Τι διακυβεύεται στις ουκρανικές εκλογές
Με πληθυσμό 48 εκατομμυρίων κατοίκων, η Ουκρανία έχει σύνορα με επτά χώρες και βρίσκεται ανάμεσα στη διευρυμένη Ε.Ε. / ΝΑΤΟ και τη Ρωσία. Στα δυτικά της χώρας κυριαρχούν φιλοδυτικοί Ουκρανοί εθνικιστές και στα ανατολικά ρωσόφωνοι που στρέφονται προς τη Μόσχα.
1999: Η Ουκρανία προσχωρεί στο σχέδιο που διασφαλίζει τις ενεργειακές προμήθειες της Ευρώπης και έκτοτε αποτελεί τον θεμέλιο λίθο των σχέσεων της χώρας με τη Δύση. Ο αγωγός του Ντρούζμπα τροφοδοτεί την Ευρώπη με πετρέλαιο από την Κασπία και το Καζακστάν, αμερικανικών συμφερόντων.
ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑ
ΡΩΣΙΑ
Φιλοδυτικοί
Φιλορώσοι
ΠΟΛΩΝΙΑ
Μπρόντι
Λβιβ
Κίεβο
Χάρκιν
ΟΥΚΡΑΝΙΑ
Ντόνετσκ
ΜΟΛΔΑΒΙΑ
ΡΟΥΜΑΝΙΑ
Μάιος 2004: Ο Γιανούκοβιτς εγκαινιάζει τον αγωγό Οδησσού Μπρόντι, εκτρέποντας τη μεταφορά πετρελαίου προς τα νότια. Το πετρέλαιο της Κασπίας αντικαθίσταται από ρωσικό που εφοδιάζει την παγκόσμια αγορά μέσω της Μαύρης Θάλασσας. Αυτή η κίνηση υπονομεύει τις αμερικανικές επενδύσεις στο Καζακστάν.
Οδησσός
Κριμαία
ΡΩΣΙΑ
Σεβαστούπολη: Αρχηγείο του ρωσικού στόλου της Μαύρης Θάλασσας. 7 πλοία επιφανείας, 1 υποβρύχιο, 15 περιπολικά σκάφη.
100 χλμ.
60 μίλια
ΜΑΥΡΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
Ο Βίκτορ Γιουστσένκο υπόσχεται σύσφιγξη των σχέσεων με την Ε.Ε.
ΠΟΡΑ: φιλοδημοκρατική οργάνωση νέων σχεδιάζει να κινητοποιήσει δύο εκατομμύρια διαδηλωτές.
Γιούλια Τιμοσένκο
Η πλουσιότερη γυναίκα της Ουκρανίας και πρώην υπουργός Ενέργειας υποστηρίζει τον Γιουστσένκο.
Βίκτορ Γιανούκοβιτς
Αντιτίθεται στη σύνδεση της Ουκρανίας με Ε.Ε. και ΝΑΤΟ και επιθυμεί σύσφιγξη σχέσεων με τη Ρωσία. Το Κρεμλίνο και η ρωσική εταιρεία «Γκάζπρομ» τον χρηματοδότησαν με 300 εκατ. δολάρια για τον προεκλογικό αγώνα.
Πηγές: FSU Energy, Oil and Gas Journal, IISS
Φωτό: Associated Press
© GRAPHIC NEWS